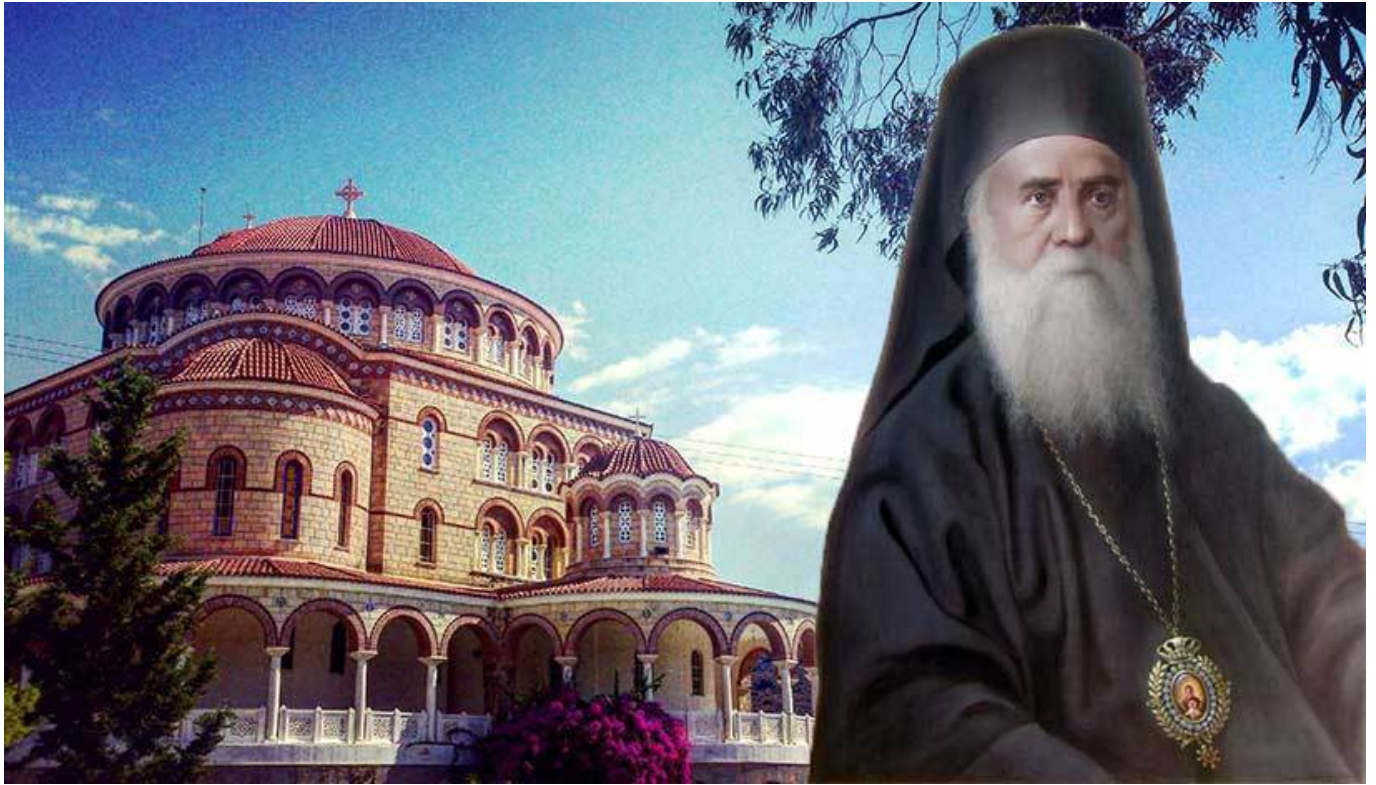

“Χτες βράδυ αποδίδαμε φόρο τιμής κι ευχαριστίας για το θαύμα που έκανε ο Άγιος Νεκτάριος!”

/ [Γνώμες](#)

(Αφηγείται η κ. Πετρούλα Βότση) Το 1969 κάποιος νέος, δικηγόρος 25-30 ετών, ήρθε στην Αίγινα για να πάει στον Άγιο. Ο νέος αυτός υπέφερε σοβαρά από την καρδιά του. Ήταν πολύ βαρειά άρρωστος. Ερχόμενος στο Μοναστήρι, το βρήκε κλειστό. Είχε δύσει ο ήλιος. Δεν μπορούσε να μπει.

Κατέβηκε εδώ που βρισκόμαστε τώρα (σ.σ. η συνέντευξη πάρθηκε στο εξοχικό της κ. Πετρούλας Γιαννακοπούλου, που βρίσκεται απέναντι από τη στάση «Μονή Αγίου Νεκταρίου» του αστικού λεωφορείου, δίπλα στο καφεστιατόριο. Τότε ήταν να μικρό σπιτάκι όπου κατοικούσε η μητέρα της κυρίας Πετρούλας, αείμνηστη Μαρία Βότση). Ήταν ένα κέντρο απέναντι, του Ρόδη.

Πήγε το παλληκάρι εκεί και ρώτησε μήπως υπάρχει κανένα διαθέσιμο δωμάτιο γιατί ήθελε να εκκλησιαστεί από την αρχή-αρχή του Όρθρου, την επομένη στο Μοναστήρι.

Το αντιλήφθηκε η μητέρα μου.

- Παιδί μου, του λέει, εδώ μένω εγώ. Θα σ' αφήσω το κλειδί κι εγώ θα πάω να μείνω στην κόρη μου την Ευφημία. Θα κοιμηθείς στο κρεβάτι μου.
- Ευχαριστώ πολύ. Μήπως υπάρχει κανένα ρολόι; Πώς θα ξυπνήσω στις 4 το πρωί για να πάω στον Όρθρο;
- Αυτό, παιδί μου, δεν το 'χω.

Όλα όμως έγιναν μια χαρά. Το παλληκάρι ξύπνησε κι ανέβηκε στον Άγιο. Το πρωί που ήρθε η μητέρα μου δεν το βρήκε. Ήταν στο Μοναστήρι.

Πέρασε κανένας χρόνος. Ταξιδεύαμε με τον «Πορτοκαλή Ήλιο» [πλοίο της γραμμής] για τον Πειραιά. Το προηγούμενο βράδυ κατά τις 2, ακούσαμε ωραιότατους ύμνους να ψέλνονται από καμιά δεκαπενταριά παλληκάρια και κοπέλες. Τι ομορφιά ήταν αυτή! Στάθηκαν εδώ έξω από το καμαράκι που λέμε κι έψελναν.

Ήταν νύχτα Σαββάτου προς Κυριακή. Το πρωί έψαλλαν στην Λειτουργία στο Μοναστήρι. Ύστερα μπήκαν στον «Πορτοκαλή Ήλιο», όπως κι εμείς, με προορισμό τον Πειραιά. Αρχισαν σιγά-σιγά να ψέλνουν στο σαλόνι.

Αμέσως καταλάβαμε πως πρόκειται για τα ίδια παιδιά που το προηγούμενο βράδυ έψελναν έξω από το σπιτάκι μας. Τους πλησιάσαμε. Στην απορία που τους διατύπωσα για το μεταμεσονύκτιο ψάλσιμο, μου απάντησαν:

- Χτες βράδυ αποδίδαμε φόρο τιμής κι ευχαριστίας για το θαύμα που έκανε ο Άγιος Νεκτάριος!
- Ποιο θαύμα; ρώτησα.
- Μέσα στο καμαράκι, έξω από το οποίο ψέλναμε, έγινε μεγάλο θαύμα. Εγώ είμαι ο νέος που φιλοξενήθηκα από την ηλικιωμένη κυρία πέρυσι, στο καμαράκι.

Τους είπα πως ήταν η μητέρα μου. Πέταξαν από τη χαρά τους. Το παλληκάρι συνέχισε:

- Εκείνο το βράδυ αγωνιούσα μήπως και δεν καταφέρω να ξυπνήσω στις 4 για τον Όρθρο, επειδή δεν είχα ρολόι. Μόλις χτύπησε η καμπάνα του Μοναστηριού, την οποία δεν άκουσα, παρουσιάστηκε ο Άγιος Νεκτάριος και με κούνησε λέγοντάς μου «ξύπνα, παιδί μου, είναι ώρα να πας στην εκκλησία»! Χάθηκε. Από τη στιγμή αυτή έγινα απολύτως καλά! Μέχρι τότε τα καρδιογραφήματά μου ήταν σχεδόν ίσια γραμμή. Από τότε αποκαταστάθηκε πλήρως η υγεία μου.

Από το βιβλίο του Μανώλη Μελινού «Μίλησα με τον Άγιο Νεκτάριο, 30+1 συνεντεύξεις με ανθρώπους που τον γνώρισαν».